ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **P. N. T.**, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, se sídlem Loretánské nám. 101/5, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 13. 4. 2018, č. j. 106799-3/2018-OPL, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 3. 2019, č. j. 50 A 51/2018 - 47,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 3. 2019, č. j. 50 A 51/2018 - 47, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Žalobce podal dne 22. 11. 2017 na Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále jen „zastupitelský úřad“) žádost o zaměstnaneckou kartu spojenou se žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání této žádosti. Ke dni 31. 10. 2017 byl přitom ukončen provoz systému Visapoint z důvodu přechodu na nový objednací systém, který byl spuštěn až v prosinci 2017.

[2] Usnesením ze dne 21. 12. 2017 zastupitelský úřad podle § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítl žádost žalobce o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty a řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty zastavil. Žalobce se bránil rozkladem. Ministr zahraničních věcí se ztotožnil se závěrem, že žalobcova situace neodůvodňovala upuštění od povinnosti

osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, rozklad zamítl a napadené usnesení potvrdil. Přitom mj. konstatoval, že neúspěšné pokusy žadatele registrovat se přes systém Visapoint nejsou důvodem pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti a nedokazují ani, že tento systém nebyl v dané době funkční.

[3] Proti rozhodnutí ministra zahraničních věcí brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který na jejím základu zrušil rozhodnutí o rozkladu i usnesení zastupitelského úřadu a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud dospěl k závěru, že tato rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Zastupitelský úřad totiž nijak nereagoval na žalobní tvrzení, že od 31. 10. 2017 nefungoval systém Visapoint a od 9. 11. 2017 byl uzavřen zastupitelský úřad, což žalobci znemožnilo sjednat si termín pro podání žádosti o zaměstnaneckou kartu osobně. Toto pochybení neodstranil ani ministr v rozhodnutí o rozkladu. Krajský soud správním orgánům vytkl zejména chybějící výklad pojmu „odůvodněný případ“ (jako důvod pro upuštění od osobního podání žádosti o pobytové oprávnění podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců) ve vztahu k individuálním okolnostem žalobcova případu. Dále krajský soud zkritizoval blíže neodůvodněný závěr ministra, že omezení provozu zastupitelského úřadu není důvodem pro upuštění od osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu. Ministr nepřípustně zúžil rozsah případů odůvodňujících upuštění od osobního podání žádosti na zdravotní a sociální důvody.

II. Kasační stížnosti, vyjádření žalobce a replika stěžovatele

[4] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost. Stěžovatel trvá na tom, že krátkodobé omezení objednávání žadatelů o pobytové oprávnění spojené s přechodem na nový objednací systém není případem odůvodňujícím upuštění od osobního podání žádosti. I pokud by stěžovatel připustil, že krátkodobý, jasně časově ohraničený výpadek registračního systému je důvodem pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti, nepřekročil v žalobcově případě meze správního uvážení. Stěžovatel dále označil část odůvodnění napadeného rozsudku za nesrozumitelnou. Krajský soud totiž stěžovateli vytýkal, že mezi „odůvodněné případy“ pro upuštění od osobního podání žádosti zahrnul pouze zdravotní a sociální důvody, což však neodpovídá odůvodnění rozhodnutí o rozkladu, v němž ministr zahraničních věcí připustil, že uvedený pojem může zahrnovat i překážky na straně zastupitelského úřadu. V této souvislosti odkázal na rozsudek ze dne 13. 3. 2019, č. j. 6 Azs 30/2019 - 29, který se týká skutkově i právně obdobné věci.

[5] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s argumentací soudu. Situace, kdy zastupitelský úřad neprovozuje žádný registrační systém, je dostatečným důvodem pro upuštění od povinnosti osobního podání. Žalobce navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[6] Stěžovatel v replice k vyjádření žalobce setrval na svém návrhu. Žalobcovu argumentaci systémem Visapoint či marnými pokusy o registraci jiných žadatelů označil za irelevantní. Žalobcova argumentace vztahující se k expiraci potřebných dokladů v případě neúspěšné registrace, není případná. Důsledky uvedené v rozsudku krajského soudu nemohou nastat.

III. Posouzení kasační stížnosti

[7] Kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); shledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[8] Kasační stížnost je důvodná.

[9] Při posuzování kasační stížnosti soud vycházel ze shora citovaného rozsudku č. j. 6 Azs 30/2019 - 29, a rozsudku ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 39/2019 - 61, v nichž řešil téměř totožný případ. Nyní souzená věc je odlišná pouze v tom, že účastníci v řízení před krajským soudem souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Tato skutečnost ovšem nic nemění na závěrech vyslovených ve shora citovaných rozsudcích, které se týkají nesrozumitelnosti odůvodnění rozsudku krajského soudu.

[10] Nejvyšší správní soud ve výše zmíněných rozsudcích označil odůvodnění rozsudku krajského soudu za vnitřně rozporné, tedy nepřezkoumatelné. Krajský soud totiž stěžovateli na jednu stranu vytkl, že se nezabýval tím, zda lze, popřípadě proč nelze omezení fungování objednávacího systému považovat za „odůvodněný případ" pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu (body 27 – 36 odůvodnění napadeného rozsudku), hned nato však zkritizoval závěr správních orgánů, že „*žalobcem namítané objektivní okolnosti na straně zastupitelského úřadu v podobě omezení jeho provozu nelze pod odůvodněné případy podřadit*" (odstavce 39 a následující téhož rozsudku). Takové odůvodnění nemůže obstát. Pokud má být vadou správního rozhodnutí chybějící výklad neurčitého pojmu obsaženého v zákoně, nelze mu zároveň vytýkat, že tento pojem interpretuje nesprávně. Nepřezkoumatelný závěr nelze zároveň věcně přezkoumat (srov. rozsudek ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91). Krajský soud v druhé části rozsudku úvahy žalovaného podrobně přezkoumal, přesto učinil závěr o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, čímž sám zatížil rozsudek nepřezkoumatelností spočívající v nesrozumitelnosti. Není totiž zřejmé, pro kterou z vad, které vedle sebe nemohou obstát, krajský soud rozhodnutí správních orgánů vlastně zrušil. Rozsudek je proto třeba zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, v němž bude nutno tuto vnitřní rozpornost odstranit.

[11] Soud dále konstatuje, že krajský soud považoval za žalovaného ministra zahraničních věcí, který však není samostatným správním orgánem. Směřuje-li žaloba proti rozhodnutí vedoucího ústředního orgánu státní správy, je žalovaným tento ústřední orgán [k postavení zastupitelského úřadu v obdobné věci, jako je ta nynější, srov. rozsudek ze dne 5. 12. 2018, č. j. 1 Azs 195/2018 - 48, část *IV.a)*]. Toto pochybení však nemohlo mít samo o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí krajského soudu, neboť, jak vyplývá z citované judikatury, ministr zahraničních věcí je funkční složkou Ministerstva zahraničních věcí, a krajský soud fakticky jednal s Ministerstvem zahraničních věcí, byť jako žalovaného označoval ministra.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Soud shledal kasační stížnost důvodnou. Rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty prvé s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[13] Krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnost (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2019

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu